

Arrest

nr. 104 058 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERRECKT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3-1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In aanvulling op de aanvraag d.d. 26.01.2012 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: Kloosterstraat 58 te 2000 Antwerpen. Dat na woonstcontroles uitgevoerd door de Lokale Politie van Antwerpen op 19.07.2012, 20.07.2012 en 22.07.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

(...)"

Deze beslissing wordt op 31 augustus 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Krachtens Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 :

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel Schending van artikel 3 EVRM;

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag 9ter van verzoeker onontvankelijk is nu deze niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België vermeldt zonder dat uit de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de grond van de door verzoeker aangehaalde medische elementen werd onderzocht,

Terwijl artikel 3 EVRM zich ertegen verzet dat een verwijderingsmaatregel, zoals in casu de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt genomen zonder dat de door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf ingeroepen medische elementen onderzocht worden.

In een arrest van 25 juli 2008 (RvV 25 juli 2008 nr. 14.397) oordeelde Uw Raad reeds dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard om bovenvermelde reden, artikel 3 EVRM schendt, wanneer, zoals in onderhavig geval, nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

In casu tonen de medische elementen die door verzoeker werden ingeroepen duidelijk aan dat er een risico ontstaat op zelfdoding in geval hij door een gedwongen terugkeer naar Marokko zijn behandeling - waarvan verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet aantoonde dat ze niet beschikbaar is in Marokko- zou dienen stop te zetten.

Het middel is bijgevolg ernstig.

Te dezen meent concluant derhalve dat, nu niet blijkt dat door hem ingeroepen medische elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken werden onderzocht, de beslissing waarbij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en hem bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven artikel 3 EVRM schendt."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel haalt verzoeker de schending van artikel 3EVRM aan.

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar artikel 9ter, §3, eerste lid dat in heldere taal stelt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat.

De beslissing van het bestuur om het verzoek tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren is dus volledig in overeenstemming met artikel 9ter, §3, eerste lid de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 genomen.

Verwerende partij wenst eveneens te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag:

"Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde 'documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde' wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat de overweging in het bestreden arrest dat artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet 1 het algemeen principe niet uit (sluit) dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt', geen afbreuk kan doen aan- de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen" (R.v.St.,nr. 214.351 van 30 juni 2011)

Verzoeker verwijt verwerende partij eveneens dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Verwerende partij wenst hier te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad:

"Waar verzoekster stelt dat de tweede bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM inhoudt wijst de Raad erop dat uit het feit dat de aanvraag om medische redenen die door verzoekende partij werd ingediend niet ten gronde werd onderzocht en haar een bevel om het grondgebied werd betekend niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij, indien dit bevel uitgevoerd wordt, zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst bovendien op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

" (...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...) " (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt op deze mogelijkheid bovendien ook gewezen in de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissingen heeft genomen of dat deze een schending uitmaken van artikel 3 EVRM." (RvV 81.029 van 11 mei 2012)

Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Hieruit blijkt dat een aanvraag op grond van dit artikel eerst ontvankelijk moet zijn vooraleer over de grond van de aanvraag uitspraak kan worden gedaan. De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard omdat niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde vermeld in artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet: de aanvraag van verzoeker bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verder uitdrukkelijk ingegaan op het feit dat de lokale politie woonstcontroles heeft uitgevoerd waaruit blijkt dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verblijft.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze motieven geenszins betwist. Verzoeker betwist evenmin dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijkheidsvoorwaarden bevat die eerst dienen te worden onderzocht vooraleer de gegrondheid van de aanvraag aan de orde is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft en verzoekers vrees dat hij van het grondgebied verwijderd wordt zonder dat de door hem ingeroepen medische elementen worden onderzocht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en uit de beslissing blijkt dat verzoeker niet zijn correcte adres heeft meegedeeld, wat de onontvankelijkheid van zijn aanvraag in de hand heeft gewerkt en vervolgens dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 3 van het EVRM zoals uiteengezet in het verzoekschrift, zonder enig concreet gegeven buiten het ongestaafde feit dat verzoeker zijn behandeling in Marokko zou dienen stop te zetten, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET